

# Ang Basahon ni Daniel — Numero Singkwenta'y Singko

*Pagbutyag sa Propetikong Hablon: Ang Pagpadayag ni Gabriel kang Daniel*

Jeff Pippenger

2024-01-19

Si Gabriel mianhi kang Daniel human nga nasabtan na niya ang kapitoan ka tuig sa pagkabinihag sumala sa tagna ni Jeremias, ug ang panumpa ug tunglo ni Moises.

Sa nahaunang tuig sa iyang paghari, ako si Daniel nakasabut pinaagi sa mga basahon sa gidaghanon sa mga tuig, mahitungod niini ang pulong sa Ginoo miabut kang Jeremias nga propeta, nga Iyang tumanon ang kapitoan ka tuig sa pagkabiniyaan sa Jerusalem.... Oo, ang tibook Israel nakalapas sa Imong Kasugoan, bisan pa pinaagi sa pagtalikod, aron sila dili managpatalinghug sa Imong tingog; busa ang tunglo gibubo ibabaw kanamo, ug ang panumpa nga nahisulat sa Kasugoan ni Moises nga alagad sa Dios, tungod kay kami nakasala batok Kaniya. Ug Iyang gipamatud-an ang Iyang mga pulong nga Iyang gipamulong batok kanamo, ug batok sa among mga maghuhukom nga naghukom kanamo, pinaagi sa pagpahatud ibabaw kanamo ug dakung kadautan: kay sa ilalum sa tibook langit wala pa mahitabo ang sama sa nahitabo ibabaw sa Jerusalem. Sumala sa nahisulat sa Kasugoan ni Moises, kining tibook nga kadautan miabut kanamo: bisan pa niana wala kami mag-ampo sa atubangan sa Ginoo nga among Dios, aron kami motalikod gikan sa among mga kasal-anan, ug makasabut sa Imong kamatuoran. Busa ang Ginoo nagbantay sa kadautan, ug gipahatud kini ibabaw kanamo: kay ang Ginoo nga among Dios matarung sa tanan Niyang mga buhat nga Iyang ginabuhat; kay wala kami magpatalinghug sa Iyang tingog. Daniel 9:2, 11–14.

Ang pulong nga gigamit ni Daniel nga gihubad nga “ang panumpa,” mao ra usab ang pulong nga gigamit ni Moises nga gihubad nga “pito ka pilo,” sa Levitico 26. Gipahibalo kita ni Sister White nga sa ikasiyam nga kapitulo, si Daniel nangita sa pagsabot sa kalabutan tali sa yugto ni Jeremias nga kapitoan ka tuig ug sa yugto nga duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig. Si Gabriel gisugo na sa ikawalong kapitulo sa pagpahimo kang Daniel nga makasabot sa panan-awon sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka mga adlaw, ug gitapos ni Gabriel ang iyang buluhaton sa iyang pagbalik sa ikasiyam nga kapitulo, ug gipahibalo si Daniel sa paglain sa hunahuna sa duha ka mga panan-awon nga nahimong tema sa mga kapitulo pito, walo, ug usab siyam. Kining duha ka mga panan-awon mao ang tema sa “pagdugang sa kahibalo” nga giablihan pag-usab niadtong 1798.

Ang kapitoan ka tuig ni Jeremias ug ang “tunglo” ni Moises parehong mga simbolo sa “pito ka panahon,” sumala sa girepresentahan sa “panumpa” ni Moises, apan si Gabriel magapresentar sa pagbahinbahin sa yugto sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig. Mahimo lamang kini nga husto nga bahinon kon ang kalabutan sa panan-awon (“chazon”) sa pagyatak paubos, ug ang panan-awon (“march”) sa pagpakita husto usab nga bahinon. Nagsugod si Gabriel pinaagi sa pag-ila nga usa ka yugto sa pagsulay nga upat ka gatus ug kasiyaman ka tuig gihatag alang sa mga Judio. Kadtong yugtoa mao ra ang sama nga yugto nga upat ka gatus ug kasiyaman ka tuig sa pagsukol nga maoy

nakapamunga sa kapitoan ka tuig nga pagkabinihag.

Ang pulong “gitino” diha sa bersikulo baynte-kuwatro nagtumong sa yugto sukad sa pagpagula sa ikatulong sugo niadtong 457 BC, hangtod sa pagbato kang Esteban niadtong 34 AD, apan ang pulong “gitino” diha sa mga bersikulo baynte-sais ug baynte-siyete nag-ila sa mga makapahimong biniyaan nga gahum sa paganismo ug papalismo.

Ug sa tapos na ang kan-uman ug duha ka semana ang Mesiya pagapatyon, apan dili alang sa iyang kaugalingon; ug ang katawohan sa prinsipal nga moabot magalaglag sa siyudad ug sa balaang puloy-anan; ug ang katapusan niini mahiuban sa usa ka baha, ug hangtod sa katapusan sa gubat ang mga pagkalaglag gitino na. Ug iyang lig-onon ang tugon uban sa daghan sulod sa usa ka semana; ug sa taliwala sa semana iyang pahunongon ang halad ug ang halad-nga-kalooy, ug tungod sa pagkatag sa mga dulumtanan himoon niya kini nga mingaw, bisan hangtod sa katapusang paghuman, ug kadtong gitino ibubo sa binayaan. Daniel 9:26, 27.

Gipahibalo ni Gabriel kang Daniel nga “human” ang “Mesiya” “pagaputlon” ang “mga tawo sa prinsipal nga moabot magalaglag sa siyudad ug sa balaang puloy-anan.” Gilaglag sa pagano nga Roma ang “siyudad ug ang balaang puloy-anan” diha sa paglikos nga milungtad sa tukmang tulo ka tuig ug tunga gikan sa tuig 66 hangtod 70 AD. Gipaila ni Gabriel nga “ang katapusan sa gubat” mahitabo “uban sa usa ka lunop,” ug nga ang gubat maglangkob sa “mga kalaglagan.” Ang gubat nga natuman batok sa Jerusalem ug sa balaang puloy-anan mao ang pagyatak nga natuman pinaagi sa paganismo ug papalismo. Ang pagano nga gahum nga molaglag sa Jerusalem sa sinugdan mao ang Babilonia, apan ang pagano nga gahum nga molaglag niini human malansang sa krus ang Mesiya mao ang pagano nga Roma. Apan ang gubat batok sa balaang puloy-anan ug sa panon natuman pinaagi sa duha ka mga gahum nga nagalaglag, ug ang ikaduha sa duha ka mga gahum nga nagalaglag diha sa Kasulatan mao ang kapapahan.

Ang kapapahan mao ang gahum nga gihulagway ingon nga “milapawng hampak”; kini mao ang gahum sa bersikulo kwarenta sa Daniel onse, nga “molapaw ug moagi ibabaw.” Ang pagtamakan sa Jerusalem nga nagsugod uban sa Babilonia, ug nagpadayon uban sa nasod nga puthaw nga nagsulti ug ngitngit nga mga pulong sumala sa gihulagway ni Moises diha sa Deuteronomio, gisundan sa kapapahan. Hangtud sa katapusan sa pagtamakan, ang mga “kagul-anan” “gitino na.” Sa bersikulo baynte-siyete, gipalig-on ni Cristo ang tugon uban sa daghan sulod sa usa ka semana. Sa tunga-tunga nianang semanaha, mohunong ang yutan-ong sistema sa mga halad tungod kay gisugdan ni Cristo ang Iyang ministryo isip Labawng Saserdote didto sa balaang puloy-anan sa langit. Tungod sa pagkamasupilon sa mga Judio sulod sa panahon sa pagsulay nga gitakda alang kanila, ang balaang puloy-anan ug ang siyudad pagahimoon na usab nga biniyaan.

Ang bersikulo nagaingon, “ug tungod sa pagkatag sa mga dulumtanan himuon niya kini nga biniyaan, bisan hangtod sa katumanan, ug kadtong gitino igabubo ibabaw sa biniyaan.” Sa dihang ang mga Judio sa katapusan mipuno sa ilang takna sa pagsulay hangtod sa ngilit, ang siyudad ug ang santuwaryo pagabiyaanon hangtod sa katapusan sa gubat. Sa “katumanan” sa pagyatak sa ubos niadtong 1798, “gitino” na nga ang pagka-papa makadawat ug samad nga makamatay. Unya ang siyudad ug ang santuwaryo igauli ug pagatukuron pag-usab, sumala sa gitipohan sa dihang ang mga Judio migula gikan sa literal nga Babilonia ubos sa tulo ka mga sugo.

Hangtod sa pagtuman sa maong gubat, ang Jerusalem pagatamakan sa gahum sa pagka-papa. Ang mga panahon sa panagna nga naglangkob sa tagsa-tagsa ka mga yugto sulod sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig mahimong masabtan sa husto lamang sa dihang ang kalabutan sa panan-awon sa pagpanamastamas sa kapitoan ka tuig masabtan diha sa pagdugtong niini sa panan-awon sa pagpahiuli sa balaang puloy-anan ug sa panon. Ang pagsalikway sa panan-awon sa pagpatibulaag sa tunglo ni Moises mao ang pagsalikway sa panan-awon sa pagtigum. Ang panan-awon sa kapitoan ka tuig mao ang panan-awon sa pagkatibulaag. Ang panan-awon sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig mao ang panan-awon sa pagtigum. Ang panan-awon sa kapitoan ka tuig mao ang “chazon” nga panan-awon sa pagkatibulaag, ug ang panan-awon sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig mao ang “march” nga panan-awon sa pagtigum.

Busa, ang gihiusa sa Dios, ayaw pagbulaga sa tawo. Marcos 10:9.

Ang duha ka panan-awon gitahi sa tingog sa pagpanagna aron mahimong usa, ug ang pagsalikway sa usa mao ang pagsalikway kanilang duha. Kining kamatuoran nagapaila nga bisan pa sa pag-angkon sa Adventismo nga ilang ginabantayan ang tagna sa duruha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig, ilang gisalikway ang sentrong haligi sa Adventismo, maingon sa kasiguroan nga ilang gisalikway ang “pito ka mga panahon” niadtong 1863. Wala ba ang mga Judio mag-angkon nga ilang gitipigan ang balaod sa Dios? Wala ba ang karaang Israel mag-angkon nga sila nagapaabot sa Mesiyas? Ang pag-angkon walay kapuslanan kon kini dili magabarug sa Pulong sa Dios.

Sa ulahi, giila sa mga Millerita ang Oktubre 22, 1844, ingon nga katapusan sa yugto sa duruha ka libo ug tulo ka gatus ka adlaw, apan limitado ang ilang pagsabot. Human lamang sa dakong kapakyasan miabut ang kahayag mahitungod sa langitnong santuwaryo ug sa pagpakita ni Cristo sa Labing Balaang Dapit niadtong maong petsa. Human lamang nianang petsaha nila nakita ang mensahe sa ikatulong manulonda ug ang balaod sa Dios.

Gituyo sa Ginoo nga padak-on ang propetikong kahayag nga may kalabutan sa duruha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig, ug niadtong 1856, Iyang giablihan ang pultahan ngadto sa dugang pang kahayag, ug sulod sa misunod nga pito ka tuig ang Adventismo maoy nagsira nianang pultahana. Hangtod lamang pagkahuman sa Septiyembre 11, 2001, nga ang Ginoo nangulo sa mga estudyante sa propesiya pabalik sa mga artikulo ni Hiram Edson, ug ang kahayag sa “pito ka mga panahon,” sa makausa pa, misugod sa pagdugang.

Tungod sa pagdumili sa pagtan-aw sa kalambigitan tali sa tagna sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig ug sa tagna sa duha ka libo ug lima ka gatus ug kaluhaan ka tuig, nasabtan sa Adventismo ang Oktubre 22, 1844 sa usa ka pinutol ug dili hingpit nga paagi.

Sa dihang gihuptan na ni S. S. Snow sa piho ang petsa sa paglansang sa krus, natino ang petsa nga Oktubre 22, 1844.

Busa hibalo ug sabta, nga sukad sa paggula sa sugo sa pagpahiuli ug sa pagtukod pag-usab sa Jerusalem hangtod sa Mesiyas nga Prinsipe adunay pito ka semana, ug kan-uman ug duha ka semana: ang dalan pagatukoron pag-usab, ug ang kuta, bisan pa sa mga panahon sa kagul-anan. Ug tapus sa kan-uman ug duha ka semana pagalaglagon ang Mesiyas, apan dili alang sa iyang

kaugalingon: ug ang katawhan sa prinsipe nga moanhi magalaglag sa siyudad ug sa balaang puloy-anan; ug ang katapusan niini maanaa uban sa usa ka baha, ug hangtod sa katapusan sa gubat ang mga pagkalaglag gitino na. Ug iyang lig-onon ang tugon uban sa daghan sulod sa usa ka semana: ug sa taliwala sa semana iyang pahunongon ang halad ug ang halad-nga-inihalad, ug tungod sa pagkatabon sa mga dulumtanan himoon niya kini nga biniyaan, bisan hangtod sa hingpit nga katumanan, ug kana nga gitino igaula ibabaw sa biniyaan. Daniel 9:25–27.

Giila sa mga Millerita ang husto nga petsa sa paglansang sa krus, ug unya nailhan ang katapusan sa yugto sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig. Ang “pagputol sa Mesiyas” sa “taliwala sa semana” diin gikompirma ni Cristo “ang tugon” tungod kay ang mga Judio mipuno sa ilang kupa sa panahon sa pagsulay hangtod sa kinatumyan, ingon sa girepresentahan sa “pagkaylap sa mga Dulumtanan,” nailhan usab. Ang krus nahimong maong makasaysayanong timailhan nga mahinungdanon sa pag-ila sa mensahe sa Tungang Gabii nga Singgit.

Bisan pa sa kahayag nga anaa sa mga bersikulo nga mipahinabo sa ingon ka gamhanang pagpakita sa gahum sa Dios, ang mga Millerite wala gayod makaabot sa pagsabot niadtong mga bersikulo nga girepresentahan sa tinguha ni Daniel nga masabtan ang relasyon sa duha ka mga panan-awon. Ang semana diin gikumpirma ni Cristo ang tugon gibahin ngadto sa duha ka mga yugto, nga sa ulahi giila ni Sister White nga nagrepresentar sa personal nga ministeryo ni Cristo nga tulo ka tuig ug tunga, nga gisundan sa iyang ministeryo ingon nga girepresentahan sa mga tinun-an. Ilang nakita nga ang makasaysayanong timaan sa krus nahimong angkla aron mahibal-an ang petsa sa Oktubre 22, 1844, apan wala nila makita nga kini usab nagrepresentar sa sentro sa duha ka magkaparehong yugto nga tulo ka tuig ug tunga, ug busa nagrepresentar sa “pito ka mga panahon,” nga gitawag sa Dios pinaagi kang Moises nga “panagbingkil sa iyang tugon.”

Nan ako usab molakaw batok kaninyo, ug silotan ko pa gayud kamo sa makapito tungod sa inyong mga sala. Ug dad-on ko ang espada ibabaw kaninyo, nga manimalos alang sa paglalis batok sa akong tugon; ug sa diha nga magkatigom kamo sulod sa inyong mga siyudad, ipadala ko ang kamatayon pinaagi sa sakit sa taliwala ninyo; ug igatugyan kamo ngadto sa kamot sa kaaway. Levitico 26:24, 25.

Sa diha nga gipalig-on ni Cristo ang tugon uban sa daghan, mao kadto ang tugon nga tungod niini siya adunay pakigbingkil batok sa mga Judio nga masupilon. Ang “pakigbingkil sa iyang tugon” nagsugod niadtong 723 BC, sa diha nga gidala sa mga Asiriahon ang amihanang gingharian ngadto sa pagkabinihag, ug unya sulod sa usa ka libo duha ka gatus ug kan-uman ka manalagnong mga adlaw, gitamakan sa paganismo ang literal nga Israel. Ug kana nga pagtamak gisundan dayon sa laing usa ka libo duha ka gatus ug kan-uman ka manalagnong mga adlaw, sa pagyatak sa papado sa espirituwal nga Israel.

Ang mapanagnaong semana diin gipamatud-an ni Cristo ang tugon, sa katumanan sa panan-awon sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig, nagrepresentar usab sa panan-awon sa duha ka libo ug lima ka gatus ug kaluhaan ka tuig. Ang mga Millerita nakaila sa igo nga bahin sa tagna sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig aron sa husto nga pagmantala sa mensahe sa Singgit sa Tungang Gabhii, apan ilang gipili ang pagsalikway sa pipila sa kahayag nga gituyo sa paghubad ni Gabriel sa

kapitulo siyam nga ipahayag.

Gitudloan ni Gabriel si Daniel nga hustong bahinon (sa hunahuna paglainon) ang duha ka panan-awon, nga girepresentahan ingon nga “butang” ug “panan-awon,” ug sa katumanan niana nga tambag gipahibalo kanato ni Sister White nga mao gayod kini ang bug-at nga kabalaka ni Daniel samtang iyang gipaningkamotan ang pagsabot sa kalabutan sa kapitoan ka semana (usa ka simbolo sa “pito ka panahon”), ug sa duha ka libo ug tulo ka gatos ka tuig.

Ang pagsalikway sa Adventismo sa “pito ka panahon” nagbutang kanila sa kahimtang diin dili nila masabtan nga ang unang yugto sa upat ka gatus ug kasiyaman ka tuig, nga giputol gikan sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig, nagrepresentar sa pagrebelde batok sa tugon nga giila ni Moises ingon nga ang “pakigbingkil sa iyang tugon”.

Gipugngan usab sila sa pag-ila nga ang paglansang sa krus sa taliwala sa semana dili lamang nagtimaan sa petsa, kay kini nagtimaan sa mismong sentro sa pakiglalis ni Cristo batok sa pagkamasupilon sa Israel pinaagi sa dugo sa tugon. Nabuta sila sa kamatuoran nga ang dugo nga giula alang sa daghan didto sa krus, nga nagpamatuod sa iyang tugon, nagpamatuod usab sa tugon nga gipahayag diha sa Levitico 25 ug 26.

Ang karaang Israel mikuha sa ibabaw sa ilang kaugalingon ug usa ka tugon diin ilang gihubit ang tugon ingon sa ilang pagpahayag nga “ang tanan nga giingon sa Ginoo among buhaton,” nga walay hingpit nga kaamgo nga ang tugon nga gitanyag ni Cristo nagkinahanglan nga ang Iyang kasugoan maisulat diha sa kasingkasing. Ang ilang Farisaikanhong paghubad sa mga termino sa tugon nakababag kanila sa pagsabot ug pagdawat sa matuod nga tugon.

Gihulagway sa modernong Israel ang dugo sa krus sa taliwala sa semana sa mga pulong nga maoy hinungdan sa maong pagkabuta sa modernong Israel, sama sa dihang diha kini sa karaang Israel sa ilang pagsalikway sa Mesiyas ug sa ilang pagmantala nga wala silay laing hari gawas kang Cesar.

Ang modernong Israel buta sa kamatuoran nga ang kasaysayan nga gilatud ni Gabriel kang Daniel dili lamang naglakip sa pagpalig-on sa tugon, kondili usab sa pagkatibulaag nga ipahinabo ibabaw niadtong mosalikway nianang tugona; kay ang mga bersikulo nagpakita nga ang paganong Roma (ang prinsipal nga moabot) magalaglag sa siyudad ug sa balaang puloy-anan, ug nga hangtod sa katapusan sa gubat (nga nagyatak sa balaang puloy-anan ug sa panon) ang “mga pagkabiniyaan,” sa daghang porma, gitino.

Sa kasaysayan diin gipaula ni Cristo ang Iyang dugo aron lig-onon ang pakigsaad uban sa daghan, ang duruha ka makalaglag nga gahum sa paganong Roma ug sa papadong Roma espesipikong giila. Ang dugo nga naula sa krus mao ang gidala ni Cristo ngadto sa langitnong santuwaryo, ug usa ka simbolo sa Iyang buluhaton nga girepresentahan sa panan-awon sa “march” nga may kalabotan sa duha ka libo ug tulo ka gatus ka tuig. Kana nga kasaysayan nalambigit sa kasaysayan sa panan-awon sa “chazon” nga may kalabotan sa duha ka libo ug lima ka gatus ug baynte ka tuig, sumala sa girepresentahan sa duruha ka makalaglag nga gahum nga moyatak paubos sa santuwaryo ug sa panon.

Ang mga kamatuoran nga girepresentar diha sa damgo ni Miller ingon nga mga hiyas misidlak nga mahayag sama sa adlaw, apan dili pa kini hingpit. Sa kataposang mga adlaw, sa dihang ang Tunga-tungang Gabii nga Singgit pagausabon gayud sumala sa matag letra, kadtong maong mga hiyas igasalibay ngadto sa bag-o, mas dako nga baul sa “Tawo nga may brush sa hugaw,” ug unya mosidlak sila nga napulo ka pilo nga mas mahayag kay sa ilang orihinal nga kahimtang. Mahimo silang pagsulay sa mensahe sa kataposang Tunga-tungang Gabii nga Singgit. Kadtong mga hiyas piho gayud nga giila sa duha ka mga saksi nga gitagna ni Habakkuk, ingon nga mga lamesa. Sa dihang ang duha ka mga lamesa sa 1843 ug 1850 nga mga tsart sa mga payunir ipahimutang ibabaw sa usag usa “linya ibabaw sa linya,” ang mga hiyas ni Miller piho gayud nga maila, ug sa pagbuhat niana, kadtong mga hiyas nagrepresentar sa mensahe sa kataposang Tunga-tungang Gabii nga Singgit.

Kadaghanan sa mga kamatuoran diha sa duha ka mga tsart naghulagway sa mga propesiya nga natuman sa wala pa ang 1844, sama sa pag-ila sa mga mananap sa Daniel 7 ug 8. Ang hulagway sa Daniel 2 gipakita usab. Anaa didto ang lalis kon ang Roma ba o si Antiochus Epiphanes maoy nagpahimutang sa panan-awon. Anaa didto ang unang kasagmuyo ug ang panahon sa paglangan sa Habakkuk ug sa napulo ka mga ulay. Anaa didto ang pag-abot sa ikatulong manulonda, maingon man ang langitnong balaang puloy-anan. Ang “ang adlaw-adlaw” isip usa ka simbolo sa paganoismo anaa usab didto. Ug siyempre, anaa didto ang tulo ka mga Kaalaotan sa Islam. Sa dihang ghiyusa, ang mga tsart nagrepresentar sa usa ka hulagway sa “pagdugang sa kahibalo” nga mahitabo sa dihang ang Leon sa banay ni Juda mobukas sa selyo sa usa ka kamatuorang propetiko.

Samtang ginahinayhinayan nato ang pagtapos sa atong paghisgot mahitungod sa panan-awon sa Suba sa Ulai isip simbolo sa propetikong kahibalo nga giablihan sa panahon sa katapusan niadtong 1798, nga mitubo aron maporma ang mga mutya sulod sa bag-o, mas dako nga kahon sa damgo ni William Miller, atong balikan ang mga kamatuoran sa Millerite nga dili pa hingpit sa ilang kasaysayan. Ang uban gibiyaaan sa dili pa hingpit nga kahimtang tungod sa panahon sa kasaysayan diin nagpuyo ang mga Millerite, ug ang uban nahibiling dili hingpit tungod sa pagkamasupilon niadtong mga midumili sa pagpadayon uban sa nagauswag nga kahayag sa ikatulong manulonda.

Padayonon nato kining mga butanga sa sunod nga artikulo.

“Ang mga gipadala sa Dios uban sa usa ka mensahe mga tawo lamang, apan unsa man ang kinaiya sa mensahe nga ilang gidala? Mangahas ba kamo sa pagtalikod gikan, o sa pagpaubos sa bili, sa mga pasidaan, tungod kay ang Dios wala mokonsulta kaninyo kon unsa ang pagapilion? Ang Dios nagtawag ug mga tawo nga mosulti, nga mosinggit sa makusog ug dili mopugong. Ang Dios nagpatindog sa iyang mga sinugo aron buhaton ang iyang buluhaton alang niining panahona. Ang uban mitalikod gikan sa mensahe sa pagkamatarong ni Cristo aron sa pagsaway sa mga tawo ug sa ilang mga kakulian, tungod kay dili nila isulti ang mensahe sa kamatuoran uban sa tanang grasya ug kahapsay nga gitinguha. Sobra ang ilang kadasig, hilabihan ang ilang kaseryoso, mosulti sila uban sa hilabihang kasigurohan, ug ang mensahe nga unta magadala ug kaayohan ug kinabuhi ug paglipay sa daghang gikapuyan ug gidaugdaug nga mga kalag, sa usa ka sukod, gisalikway; kay sa tukma nga gidaghanon nga ang mga tawo nga may impluwensya mosira sa ilang kaugalingong mga kasingkasing ug ipabarog

ang ilang kaugalingong mga kabubut-on sa pagsupak sa gisulti sa Dios, maninguha sila sa pagkuha sa sidlak sa kahayag gikan kanila nga dugay nang nangandoy ug nagaampo alang sa kahayag ug alang sa makapalagsik nga gahum. Girekord ni Cristo ang tanang mapintas, mapahitas-on, ug mapinatuyangong mga pulong nga gisulti batok sa iyang mga sulugoon ingon nga gisulti batok sa iyang kaugalingon.”

“Ang mensahe sa ikatulong manulonda dili masabtan, ug ang kahayag nga modan-ag sa kalibotan pinaagi sa iyang himaya pagatawgon nga bakak nga kahayag sa mga nagdumili sa paglakaw diha sa nagauswag nga himaya niini. Ang buluhaton nga unta mahimo na, mapabilin nga dili mabuhat tungod sa mga nagsalikway sa kamatuoran, tungod sa ilang pagkadili-matinooon. Kami nagaampo kaninyo nga mosupak sa kahayag sa kamatuoran, nga mohawa sa agianan sa katawohan sa Dios. Tugoti nga ang kahayag nga gipadala gikan sa Langit modan-ag ibabaw kanila sa matin-aw ug makanunayon nga mga silaw. Gihuptan kamo sa Dios, kaninyo nga giabotan niining kahayag, nga may katungdanan sa paagi sa inyong paggamit niini. Ang mga dili mamati pagahuptan nga may tulubagon; kay ang kamatuoran gidala na sulod sa ilang maabut, apan ilang gitamay ang ilang mga kahigayonan ug mga pribilehiyo. Ang mga mensahe nga nagadala sa langitnong mga timailhan sa pagkamatuod gipadala ngadto sa katawohan sa Dios; ang himaya, ang pagkahalangdon, ang pagkamatarong ni Cristo, nga puno sa kaayo ug kamatuoran, gipadayag; ang kapuno sa pagka-Dios diha kang Jesu-Cristo gipahimutang sa among taliwala uban sa katahom ug kahalangdon, aron madani ang tanan kansang mga kasingkasing wala mapiyong tungod sa pagpihig. Nasayud kita nga ang Dios naglihok sa among taliwala. Nakita nato ang mga kalag nga mitalikod gikan sa sala ngadto sa pagkamatarong. Nakita nato ang pagtoo nga nabuhi pag-usab sa mga kasingkasing sa mga mahinulsolon. Mahimo ba kita nga sama sa mga sanlahon nga gilimpyohan nga mipadayon na lamang sa ilang dalan, ug usa lamang ang mibalik aron sa paghatag himaya sa Dios? Hinuon, atong isugilon ang iyang kaayo, ug dayegon ang Dios uban sa kasingkasing, uban sa pluma, ug uban sa tingog.” Review and Herald, Mayo 27, 1890.